

انقلاب سرو «گروه ۱۴ مارس» در لبنان

The Cedar Revolution Lebanon's March 16th Group

Vision and Motivation

Though the Lebanese Civil War ended in 1989 with the signing of the Taif Accords, Syria's role in Lebanese politics only escalated when al-Mukhabarat, Syria's intelligence services, were tasked with preventing popular dissent, banning anti-Syrian media, political parties and gatherings while harassing and arresting opposition leaders throughout the 1990's and early 2000's.

Rafik Hariri, the popular Sunni businessman turned politician and Lebanese prime minister credited with rebuilding Beirut after the Civil War, was often at odds with the regime in Damascus. When Syria pressured Hariri to renew the term of pro-Syrian President Emile Lahoud in late 2004, Hariri decided to step down as

بینش و انگیزه

اگرچه جنگ داخلی لبنان در سال ۱۹۸۹، با امضا توافقنامه طائف به پایان رسید، نقش سوریه در سیاست لبنان تنها زمانی تشدید شد که المخابرات، سرویس اطلاعاتی سوریه، ملزم به پیشگیری از مخالفت‌های عمومی، ممنوع کردن رسانه‌های ضد سوری و همچنین احزاب سیاسی و تجمعات شد؛ همچنین آزار و اذیت و دستگیری رهبران مخالف بین سال‌های ۱۹۹۰ و اوایل سال ۲۰۰۰ نیز در دستور کار این سرویس قرار گرفت. رفیق حریری، تاجر شناخته شده لبنانی به سیاست روی آورد و به عنوان نخست‌وزیر، تلاش‌های بسیاری برای بازسازی بیروت پس از جنگ داخلی، انجام داد. او اغلب با رژیم دمشق اختلاف داشت. زمانی که سوریه، حریری را تحت فشار گذاشت تا دوره ریاست جمهوری امیل لحود، رئیس‌جمهور طرفدار سوریه، را در اواخر

prime minister. Less than four months later, on February 14, 2005, Hariri and 20 others were killed in a car bomb targeting Hariri's motorcade, a political event known as the earthquake for its massive galvanization of public dissent.¹ This galvanization came to be called the Cedar Revolution.

Goals and Objectives

According to Cedar Revolution activist Asma Andraos, who saw Hariri's death as the principal catalyst for change, "I just thought, who do these people think they are? I mean, you can't just come here in the middle of the day, in the middle of our city, blow up a man of this importance, killing I don't know how many other people in your way, and get away with it."²

Despite Lebanon's bloody political history, the Cedar Revolution chose a path of nonviolent civic engagement to achieve their four main objectives: 1. resignation of the ruling Lebanese government, 2. military withdrawal of the Syrians, 3. an international UN tribunal to investigate Hariri's death, and 4. resignation of the heads of the intelligence services.³

On February 15, just two days after Hariri's assassination, 150,000 of his supporters accompanied his funeral procession, with chants of "Syria out! Syria out!"⁴ On February 21, in what would become the largest nonviolent movement in the history of Lebanon, 20,000 activists marched from the St. Georges Hotel, where Hariri died, to Martyrs' Square in central Beirut. Demonstrations calling for Syria's withdrawal continued every week through

۲۰۰۴ تمدید کند، حریری تصمیم به کناره‌گیری از قدرت گرفت. کمتر از ۴ ماه بعد، در ۱۴ فوریه سال ۲۰۰۵، حریری و ۲۰ نفر دیگر که همراه او بودند در اثر بمبی که در اتومبیل آنها کار گذاشته شده بود، کشته شدند.^۱ این واقعه سیاسی شبیه زمین لرزه‌ای برای فوران کردن گسترده مخالفت عمومی بود، واقعه‌ای که تحت عنوان «انقلاب سرو» از آن یاد می‌شود.

اهداف و مقاصد

کنشگر انقلاب سرو، اسما آندروس، که مرگ حریری را عامل اصلی تغییر می‌داند، می‌گوید: «اینها فکر می‌کنند که هستند؟ منظورم این است که شما نمی‌توانید وسط روز بیاید در نقطه مرکزی شهر و چنین شخصیت مهم و دیگر افرادی که در سر راهتان هستند را بکشید و به راحتی فرار کنید.»^۲

علی‌رغم تاریخ سیاسی خونین لبنان، انقلاب سرو مسیر بدون خشونت مبارزه مدنی را برای رسیدن به ۴ هدف برگزید: ۱. استعفا دولت حاکم لبنان، ۲. عقب‌نشینی نیروی نظامی سوریه، ۳. تشکیل دادگاه بین‌المللی سازمان ملل متحد برای تحقیق درباره مرگ حریری، ۴. استعفای سران سرویس‌های اطلاعاتی.^۳

در روز ۱۵ فوریه، تنها ۲ روز پس از ترور حریری، صد و پنجاه هزار نفر از طرفدارانش در مراسم تشییع جنازه وی شرکت کردند در حالی که این شعار را سر می‌دادند: «سوریه باید بیرون برود».^۴ در روز ۲۱ فوریه طی بزرگترین حرکت بدون خشونت در تاریخ لبنان، بیست هزار کنشگر در راهپیمایی عظیمی از هتل سنت جورجس، جایی که حریری کشته شده بود، تا میدان شهدا در مرکز بیروت، شرکت کردند.^۵ پس از آنکه تظاهرات

late March.⁵ Once the demonstrations became regular, a group of approximately 500 youth activists slept at Martyrs' Square for over two months and established a tent city that became known as the 'Freedom Camp'.⁶

With daily protests numbering up to 25,000, the government declared a crackdown on public demonstrations on February 27, but in a true sign of their nonviolent approach to activism, protestors placed flowers in the barrels of the guns of Lebanese soldiers who had been sent to shut down the Freedom Camp at Martyrs' Square.⁷ The next day, when pro-Syrian Prime Minister Omar Karami resigned, protestors in Martyrs' Square rejoiced and chanted "Karami has fallen, your turn will come Lahoud, and yours, Bashar!"⁸

Only days later, on March 2, Syrian leader Bashar Al-Assad announced that Syrian forces would withdraw completely from Lebanese territory, ending more than 30 years of occupation. In response to Assad's move, Hezbollah organized a demonstration on March 8 that attracted half a million supporters in an effort to show its support for the Syrian regime.⁹

Five days later on March 14, the opposition rebutted with a gathering of one million Lebanese to Martyrs' Square. They used SMS, the internet and television, to create the mass mobilization.¹⁰

Leadership

Asma Andraos, who until Hariri's murder was an event planner wholly

به صورت منظمی ادامه پیدا کرد، حدود پانصد کنشگر جوان در میدان شهدا برای بیشتر از ۲ ماه چادر زده و استقرار یافتند به طوری که آن منطقه تحت عنوان «کمپ آزادی» شناخته شد.^۶ با توجه به گستردگی اعتراضات که به بیست و پنج هزاررسیده بود، دولت اعلام کرد که تظاهرات در روز ۲۷ فوریه باید سرکوب گردد. اما به نشانه رویکرد صلح طلبانه اعتراضات، معترضین بر سر اسلحه سربازان لبنانی که برای انهدام کمپ آزادی در میدان شهدا اعزام شده بودند، گل گذاشتند.^۷ روز بعد، نخست وزیر حامی سوریه، عمر کرامی، استعفا داد. پس از اعلام این خبر، تظاهرکنندگان در میدان شهدا به پایکوبی پرداخته و این شعار را سر می دادند «کرامی ساقط شده، نوبت شما هم خواهد رسید، لحود و بشار!»^۸ تنها چند روز بعد، ۲ مارس، بشار اسد، رهبر سوریه، اعلام کرد که پس از ۳۰ سال اشغال، نیروهای سوریه از خاک لبنان به طور کامل عقب نشینی خواهند کرد. در پاسخ به این حرکت، حزب الله، تظاهراتی را در روز ۸ مارس با حضور نیم میلیون نفر برای حمایت از رژیم سوریه سازماندهی کرد.^۹

پنج روز بعد، در روز ۱۴ مارس، گروه مخالف با حضور یک میلیون لبنانی در میدان شهدا پاسخ متقابل دادند. آنها برای این حرکت وسیع مردمی، از پیامک، اینترنت و تلویزیون استفاده کردند.^{۱۰}

رهبری

اسما آندروس که تا زمان مرگ حریری تنها رییس دفتر (برنامه ریز فعالیت های) او و از جریانات سیاسی به دور بود، به طور ناگهانی وارد عمل شد و اعتراضی را مبنی بر عقب نشینی سوریه از کمپ آزادی، تدارک دید. او برای سازمان دهی

unconnected to politics, sprang to action and drafted a petition demanding Syrian withdrawal at the Freedom Camp. She helped organize La Chambre Noire or “the darkroom”, an ad hoc group that included political leaders, strategists, and public relations specialists who planned and propelled the Cedar Revolution.¹¹ One member of the group, Saleh Farouk, Director General of the Beirut Association for Social Development described the group’s role in the protests, “We were there to think: what to do? Who to support? How to make this work? How to support the youths in the tents? We needed to ensure that there were enough printed signs and slogans. This room was the political-logical ‘kitchen’... We discussed how to ensure the continuity of this intifada to reach the objective of getting Syria out.”¹²

Civic Environment

Since the 1975 Civil War, Lebanon has been marred by violent political sectarianism between the Maronite Christians, the Sunnis and the Shi’a. Though the 1989 Taif Accords were supposed to reconcile disproportionate allotments of power, the proposed power-sharing model of allotting high-level positions and proportions of parliament to different religious groups failed to ameliorate sectarianism and disunity. At the same time, Syria’s installation of intelligence forces throughout the country strengthened its ability to manipulate Lebanese confessional politics and

«تاریک‌خانه» تلاش زیادی کرد، گروه موقتی شامل رهبران سیاسی، متخصصین استراتژی و روابط عمومی که انقلاب سرو را برنامه‌ریزی کرده و به جلو بردند.^{۱۱} یکی از اعضای گروه، صالح فروک، مدیر کل انجمن بیروت برای توسعه اجتماعی، نقش این گروه را در اعتراضات چنین عنوان می‌کند «ما باید فکر می‌کردیم: چه کاری انجام دهیم؟ از چه کسی حمایت کنیم؟ چگونه این کار را انجام دهیم؟ چگونه جوانان کمپ را حمایت کنیم؟ ما باید مطمئن می‌شدیم که به اندازه کافی شعار و پلاکارد موجود است. این اتاق (تاریک‌خانه) آشپزخانه سیاسی-تدارکاتی بود. ما بحث می‌کردیم که چگونه

باید این حرکت تا رسیدن به هدف (بیرون کردن سوریه) ادامه پیدا کند.^{۱۲}

فضای مدنی

از وقوع جنگ داخلی ۱۹۷۵، فرقه‌گرایی سیاسی همراه با خشونت میان مسیحیان مارونی، سنی‌ها و شیعیان، آسیب‌های زیادی به لبنان رسانده است. اگرچه انتظار می‌رفت توافق‌نامه ۱۹۸۹ طائف، منجر به توازن قدرت گردد، طرح تقسیم قدرت در سطوح عالی مملکتی و از جمله پارلمان بین گروه‌های مذهبی مختلف با شکست مواجه شد. همچنین، استقرار نیروهای اطلاعاتی سوریه در لبنان، توانایی سوریه را برای اداره سیاست لبنان

improve its own patronage via the various sects and political groups hungry for power. Arbitrary arrest and detention by Lebanese security forces and Syrian-backed paramilitary groups were commonplace for political dissidents and independent journalists who worked within a fiercely repressive media environment. For nearly 30 years, the Syrian regime starved the Lebanese people of their human rights, but it wasn't until Hariri's murder that public outrage outweighed fear of the Syrian intelligence apparatus.¹³

Message and Audience

In order to convey a unified national message, the opposition's demands and use of symbols and slogans had to reflect a cohesive front. Nora Jumblatt, the wife of Druze Leader Walid Jumblatt and a member of La Chambre Noire, ordered thousands of Lebanese flags and red and white striped scarves for protestors to wear, urging them to embrace their Lebanese identity with the national flag.¹⁴ Using this theme, the PR firm Quantum Communications and its President, Eli Khoury, chose to "brand" the revolution with signs and posters in white and red which read "Independence '05". Khoury described how including the "'05" implied a deadline for Syrian military withdrawal.¹⁵ These signs became a keepsake of the movement, demanding Syrian withdrawal while promoting Lebanese unity and nationalism. The Lebanese also coined their own term for the movement - Samir Frangieh, a spokesman

افزایش داد و حمایت خویش را میان گروه‌های سیاسی تشنه قدرت بهبود بخشید. بازداشت خودسرانه مخالفین سیاسی و روزنامه‌نگاران مستقل که در فضای خفقان رسانه‌ای فعالیت می‌کردند، توسط نیروهای امنیتی لبنان و گروه‌های شبهه نظامی مورد حمایت سوریه، بسیار متداول بود. حدود ۳۰ سال بود که رژیم سوریه، مردم لبنان را از حقوق انسانی‌شان محروم می‌کرد، اما پس از قتل حریری، خشم عمومی بر ترس از دستگاه اطلاعاتی سوریه چیره شد.^{۱۳}

پیام و مخاطب

به منظور اعلام یک پیام ملی متحد، خواسته‌های مخالفین، سمبل‌ها و شعارها می‌بایست یک تصویر جامع متحد را منعکس کنند. نورا جنبلاط - همسر ولید جنبلاط، رهبر دروزی‌های لبنان و عضو «تاریک‌خانه» - هزاران پرچم لبنان و روسری سفید و قرمز را برای تظاهرکنندگان سفارش داد و از آنها خواست که هویت لبنانی خود را با پرچم ملی خود در آغوش بگیرند.^{۱۴} شرکت روابط عمومی «کوانتوم کامیونیکیشنز» و رئیس آن، الیاس خوری، تصمیم گرفت که انقلاب را با علائم و پوستره‌های سفید و قرمز، تحت عنوان «استقلال ۰۵» متمایز کند. بنابر گفته خوری «۰۵» نشان‌دهنده مهلت عقب‌نشینی نظامیان سوریه می‌باشد.^{۱۵} این نشانه‌ها تبدیل به یادبودی از این حرکت گشت که طی آن عقب‌نشینی سوریه و تقویت اتحاد و ملی‌گرایی لبنان دنبال می‌شد. لبنانی‌ها واژه خاصی را برای این حرکت ابداع کردند؛ ۴ روز پس از مرگ حریری، سمیر فرنگیه، سخنگوی اعضای گروه مخالف سیاسی، این اعتراضات را تحت عنوان «انتفاضه برای استقلال» یاد کرد.^{۱۶}

for members of the political opposition, declared the protests an “Intifada for Independence” four days after Hariri’s death.¹⁶

Outreach Activities

The overwhelmingly unified message of the opposition movement represented a new effort to bridge the divide between traditionally feuding elements of society, which was duly noted by the international community when UN Security Council members called for the full implementation of Resolution 1559, which called for the withdrawal of Syrian troops from Lebanon and the disarming of Hezbollah. In addition to statements by President Bush and President Chirac, Germany, Russia and Egypt also called for Syria’s withdrawal. Within the region, too, the movement garnered support and it was Saudi Prince Abdullah who appealed to Syrian President Assad to withdraw his troops from Lebanon.

Knowing full well the role international pressure can play in civic disputes of such magnitude, the demonstrators made sure to play to both local and international audiences by making signs in both English and Arabic, giving them a more accessible brand image.¹⁷ At the height of the protests in Beirut, similar demonstrations were being led by Lebanese expatriates all over the world, in cities such as Paris, London and Sydney, where over 10,000 people came out in support of the Cedar Revolution.¹⁸

Keeping its word, Syria began its

فعالیت‌های فراگستر

پیام یکپارچه مخالفین، تلاش جدیدی را برای متحد کردن گروه‌های مختلف جامعه به نمایش گذارد. حرکت مشابهی نیز از سوی جامعه بین‌المللی صورت گرفت به طوری که اعضای شورای امنیت سازمان ملل متحد، اجرای کامل قطعنامه ۱۵۵۹ را برای عقب‌نشینی نیروهای سوریه از لبنان و خلع سلاح حزب‌الله خواستند. علاوه بر سخنان بوش و شیراک، آلمان، روسیه و مصر نیز عقب‌نشینی سوریه را خواستار شدند. در منطقه نیز چنین حمایت‌هایی مشاهده گردید به طوری که

پادشاه عربستان سعودی، عبدالله، از رئیس‌جمهور سوریه، بشار اسد خواست تا نیروهایش را از لبنان بیرون کند.

با توجه به نقش فشارهای بین‌المللی در درگیری‌های مدنی در چنین سطح گسترده‌ای، تظاهرکنندگان سعی کردند تا توجه هر دو مخاطبین داخلی و بین‌المللی را از طریق نشانه‌ها و پوسترها که به زبان‌های انگلیسی و عربی بود، جلب نمایند.^{۱۷} در اوج اعتراضات بیروت، تظاهرات مشابهی نیز از سوی مردم لبنان در سرتاسر دنیا، از جمله پاریس، لندن و سیدنی با حضور بیش از ده هزار نفر در حمایت از انقلاب سرو برگزار شد.^{۱۸}

withdrawal in late March and finished removing its 14,000 troops by the end of April 2005. While Lebanon still teeters on the cusp of democracy today, the Cedar Revolution proved that a non-violent civic movement in the Middle East can generate enough domestic momentum and international support to counter power politics at the highest levels of even the most corrupt regimes.

سوریه عقب‌نشینی خود را در اواخر مارس آغاز کرد و تا اواخر آوریل ۲۰۰۵، چهارده هزار نیرو را خارج کرد. در حالی که لبنان هنوز در تلاش برای دموکراسی است، انقلاب سرو ثابت کرد که یک حرکت مدنی بدون خشونت در خاورمیانه می‌تواند نیروی کافی برای حرکت داخلی و حمایت بین‌المللی را در تقابل با قدرت سیاسی در عالی‌ترین سطح خود حتی در فاسدترین رژیم‌ها به وجود آورد.

Footnotes

1. "Lebanon: The Earthquake, May 2005." Frontline World. 17 May, 2005.
2. "Asma Andraos Interview." Online Activism Institute.
3. Ibid.
4. "Hariri's Killing Shatters Lebanon's Calm." The Economist. 16 Feb 2005.
5. "The Cedar Revolution." NOW Lebanon.
6. "Asma Andraos Interview." Online Activism Institute.
7. Stephan, Maria J. and Rudy Jafaar. "Lebanon's Independence Intafada: Dynamics, Achievements and Shortcomings." 2006 Meeting of the American Political Science Association. 31 Aug – 3 Sept, 2006: 18-19.
8. "Lebanese Ministers Forced to Quit." BBC News. 28 Feb 2005.
9. Wilson, Scott. "Syria Supporters Rally in Lebanon." Washington Post. 9 March, 2005.
10. Stephan and Jafaar, 23-25.
11. Ibid. 14-15.
12. Ibid. 14.
13. "2005 Freedom in the World Report: Lebanon." Freedom House. 2005.
14. Stephan and Jafaar, 17-18.
15. Ibid.
16. Ibid. 13.
17. Humeid, Ahmad. "Branding the Cedar Revolution." 360°East. 9 March, 2005.
18. "Beirut Protestors Denounce Syria." BBC News. 21 Feb 2005

Learn More

News and Analysis

- Brown, Frances Z. "My Students, Reveling in the Cedar Revolution." The Washington Post. 20 March, 2005.
- Deeb, Maurius. "Statement of Maurius Deeb before the House Committee on International Relations"

پی‌نوشت‌ها

بیشتر بدانید خبرها و مقاله‌ها

Hearing on ‘Lebanon Reborn? Defining National Priorities and Prospects for Democratic Renewal in the Wake of March 14, 2005.’” US House of Representatives Committee on International Relations. 28 July, 2005: 56-60.

Humeid, Ahmad. “Branding the Cedar Revolution.” 360°East. 9 March, 2005.

Kurtulus, Ersun M. “‘The Cedar Revolution’: Lebanese Independence and the Question of Collective Self-Determination.” British Journal of Middle Eastern Studies 36 no. 2 (August, 2009): 195-214.

Macleod, Scott. “Days of Cedar: Entrepreneur Asma-Maria Andraos found that freedom fighting was her first order of business.” Time Magazine European Heroes of 2005. 10 Oct, 2005.

Morley, Jefferson. “The Branding of Lebanon’s ‘Revolution.’” The Washington Post. 3 March, 2005.

Stephan, Maria J. and Rudy Jafaar. “Lebanon’s Independence Intafada: Dynamics, Achievements and Shortcomings.” 2006 Meeting of the American Political Science Association. 31 Aug – 3 Sept, 2006.

Williams, Daniel and Scott Wilson. “A New Power Rises Across Mideast: Advocates for Democracy Begin to Taste Success After Years of Fruitless Effort.” The Washington Post. 17 April, 2005.

Wilson, Scott. “Syria Supporters Rally in Lebanon.” Washington Post. 9 March, 2005.

Zimmer, Benjamin. “Budding Hope: Lebanon’s Cedar Revolution.” Harvard International Review 27 no, 3. 22 Nov, 2007.

“2005 Freedom in the World Report: Lebanon.” Freedom House. 2005.

“2010 Freedom in the World Report: Lebanon.” Freedom House. 2010.

“Lebanon Election Mapping Mission: Interim Report.” International Foundation for Electoral Systems. 30 Sept, 2005.

“Saudi Ruler Urges Syrian Pullout.” BBC. 3 March, 2005.

“Something Stirs.” The Economist. 8 March, 2005.

“The Cedar Revolution.” NOW Lebanon.

Books

کتابها

Young, Michael. The Ghosts of Martyrs Square: An Eyewitness Account of Lebanon's Life Struggle. New York: Simon & Schuster, 2010.

Videos

ویدئوها

Masri, Mai. “Beirut Diaries Part 1 and 2.” Al Jazeera’s WITNESS. 3 Oct, 2007.

“Asma Andraos Interview.” Online Activism Institute.

“Lebanon: The Earthquake, May 2005.” Frontline World. 17 May, 2005.